

fætte sig den. I saa Henseende gjøres der naturligvis og maa der gjøres en Forskjel, alt efter som Arv og Gjæld er vedgaaet i Boet, eller dette ikke er Tilfældet. Naar Arv og Gjæld ikke er vedgaaet, ere efter § 19 Kreditorerne stemmerettigede i Boets Anliggender saa længe, indtil de ere fyldestgjorte, eller det tydelig viser sig, at de ville blive det til rette Forsaldstid. Fra dette Tidspunkt af blive derimod Arvingerne at anse som de, der have Raadighed over Boet; og i Overensstemmelse dermed hedder det i § 51, at „naar Arv og Gjæld vedgaaes, bliver der at forholde saaledes med Boets Behandling, som de myndige Arvinger og de Umyndiges eller Fraværendes Bærgere ere enige om at begjære, dog at Skifteretten kan negte sin Godkjendelse af en Bærgers Erklæring, naar den skønner, at den tagne Beslutning vil skade Myndlingens Arv.“ Det er saaledes kun ganske undtagelsesvis, at Skifteretten kan modsætte sig, hvad de Interesserede paa Skiftet blive enige om. Dette, tror jeg ogsaa, er en Ordning, som vil blive modtaget med Paafjønneelse trindt omkring i Landet, idet en ganske naturlig Følelse oprører sig imod, at det skal afgjøres foretningssmæssigt, hvad der kan afgjøres ved en fredelig og mindelig Udvæjning mellem Nærbeslagtede som Arvinger, og i saa Henseende indeholder det Lovudkast, som ligger for til Behandling, meget væsentlige Fortrin fremfor den nuværende Tingenes Tilstand. — De Indvendinger, som kunne gjøres mod Lovudkastet, skal jeg ikke nærmere komme ind paa. Det er en Selvfølge, at i et Lovudkast af dette Omfang vil det være Tilfældet med de fleste, at de kunde ønske noget Mere ind i Lovudkastet end det, der indeholdes deri, og ogsaa jeg for mit Bedkommende har med Hensyn til Skiftebehandlingen et Ønske, som i nærværende Lovudkast ikke er fyldestgjort. Efter den Maade, hvorpaa Iste Behandling i Almindelighed føres her, tør jeg anfse det for ikke at være upassende, at jeg omtaler dette, idet jeg ganske henstiller til den ærede Justitsminister, hvorvidt han tror, at det vil være muligt i nærværende Lovudkast at skaffe denne Tante Fyldest, men i alt Fald kunde den maasse fyldestgøres ved en senere Leilighed. Jeg sigter herved til Bestemmelsen i § 39 om, at Tvistigheder, som opstaa paa Skifte, skulle afgjøres ved Skifterettens Kjendelse overensstemmende med de hidtil gjældende processuelle Regler. Det er Tilfældet i alt Fald ved den almindelige Proces, at det ikke er saa let at faae en Retsdag behandlet hurtig, i alt Fald naar ikke Modparten viser Imødekommen, og for sit Bedkommende ogsaa arbejder paa en hurtig Tilendebringelse; men medens det allerede i den ordinære Proces er noget vanskeligt at fremtvinge en hurtig Afgjørelse, stiger denne Vanskelighed meget betydelig, saaledes som Proceduren føres for Skifteretten. Den Betragtningssmaade, at Boet dog ikke endnu kan opgjøres, at der f. Ex. er

Fordringer at inkassere o. s. v. fører til, at det er lettere at faae en Proces udsat for Skifteretten end for den ordinære Ret. Den Omstændighed, at der ikke her er ordinære Retsdage, men at der navnlig i Kjøbenhavn bruges den Fremgangsmaade, at naar en Part har fremlagt et Indlæg, tilfiges Modparten for at tage Udlaan, og at Parterne ikke møde i hinandens Overværelse, medfører en Forhaling af disse Procesfager. Jeg skal ikke negte, at jeg finder, at det Naturlige vil være at ordne Skifteforretningerne saavidt mulig rent administrativt og lægge de Tvistigheder, som maatte opstaa, under de ordinære Reters Paafjendelse, saa at de kunne fremmes ved Hjælp af de samme Tvangsmidler, som almindelig anvendes under ordinære Retsfager. Det er en Fremgangsmaade, som benyttes andetsteds, og som jeg virkelig vilde finde naturlig og hensigtsmæssig. — Hvad derimod angaar de Indvendinger, som min ærede Sidemand har troet at maatte fremsføre mod Lovudkastet, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan finde dem begrubede. Jeg kan saaledes ikke anfse det for tvivlsomt, at den Arving, som ved Kontrakt har forbundet sig til ikke at forlange offentlig Skifte, maa uanset § 8 være forpligtet dertil; han kan jo renoncere paa hele sin Arv, og som Følge heraf maa han ogsaa være berettiget til at renoncere paa den Retsfølgning, gennem hvilken hans Arv skulde sikkes ham. Men dernæst forekommer det mig ogsaa, at den Ordning, som her er indført, er den naturlige, at nemlig, naar en Arving ikke kan blive enig med sine Medarvinger, maa han paatalde Skifterettens Mellemkomst. Er en saadan Arving sridig, vil han chikanere, saa vil han med Hensyn til hvert enkelt Tvistepunkt, som opstaa, kunne fordrø det forelagt Skifteretten til Paafjendelse, og naar han kan det, vil det praktisk vise sig, at den letteste og naturligste Fremgangsmaade er den at lade Skifteretten i det Hele have et Tilfyn med Skiftebehandlingen, i Særdeleshed da dette Tilfyn i Virkeligheden ikke bliver meget indgribende i det solvente Bo — ja, § 51 medfører jo, at Skifteretten væsentlig kun er tilstede som den, der kontrollerer de Beslutninger, der tages af Arvingerne selv — og da det vistnok kan ventes, at Skifteforvalterens Tilstedeværelse ved saadanne Forhandlinger mellem Arvingerne indbyrdes i en meget væsentlig Grad vil hæmme den Lust til at chikanere, som kunde være tilstede hos den Enkelte. Forskjellige af de Bemærkninger, som bleve gjorte af min ærede Sidemand, gif i en saadan Detail, at jeg ikke tror, at de behøve at fremdrages ved denne Behandling. Kun een skal jeg tillade mig at berøre, da den spillede en Hovedrolle og blev gjort til Gjenstand for forskjellige Følgeslutninger. Det er den Betragtning, at der burde gives en betydeligere Udgang til privat Skifte, og navnlig, at ikke den enkelte Arving eller hans Bærgere skulde kunne fremkalde offentlig Skiftebehandling mod samtlige